

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1635/2022
22.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и ББ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Душановић, адвокат из ..., против туженог ЈП за путеве и стамбено комуналну делатност општине Алексинац, чији је заступник Правобранилац општине Алексинац, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3206/2021 од 29.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2022. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3206/2021 од 29.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3206/2021 од 29.12.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Алексинцу П1 105/20 од 21.04.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца да се пониште као незаконита: решење туженог број ... од 09.07.2014. године и решење туженог број ... од 09.07.2014. године о отказу уговора о раду, којим је тужиоцу АА отказан уговор о раду мат.бр. ... од 10.02.2003. године односно тужиоцу ББ из ... отказан уговор о раду мат.бр. ... од 02.04.2012. године и којим им је престао радни однос са даном 08.07.2014. године и решење о исправци број .../... од 22.08.2014. године, те којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоце врати на рад, на послове радног места који одговарају њиховој стручној спреми, знању и способностима и да им се признају сва права из рада и по основу рада почев од 08.07.2014. године, као дана престанка радног односа до дана враћања на рад и којом су обавезани тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка исплате износ од 234.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су изјавили благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20, у даљем тексту ЗПП), и утврдио да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка које могу представљати ревизијски разлог нема. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста или до погрешне примене одредаба члана 383., 394. и 231. Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из става 1. члана 374, на коју се ревизијом указује. Ревизијски наводи у вези оцене доказа и утврђеног чињеничног стања не могу бити ревизијски разлози код побијања другостепене пресуде, у смислу члана 407. Закона о парничном поступку. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао оцену жалбених навода који су од значаја за одлуку о захтевима стављеним у поступку и одлучио у потпуности правилном применом одредаба материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању на коме су засноване нижестепене пресуде, тужиоци су били у радном односу код туженог на неодређено време, и то тужилац АА почев од 30.12.2003. године, а тужилац ББ почев од 02.04.2012. године, те им је радни однос престао дана 08.07.2014. године, решењима о отказу уговора о раду. У образложењу решења наведено је да су запослени учинили повреде радних обавеза тако што су на дан 21.06.2014. године имали радни задатак – налог руководиоца техничког секретара да грађевинском машином односно камионом изведу плаћене радове по авансном рачуну на рушењу стамбеног објекта и извозу материјала физичком лицу, у времену од 08,00 до 10,00 часова, те да нису поступили по налогу – радном задатку, већ су без обавештења и одобрења руководиоца техничког сектора ВВ наставили да раде на плацу физичког лица и после налогом одређеног времена све до 17,20 часова, када су затечени од стране руководиоца техничког сектора и када су добили налог да одмах прекину радове и да грађевинске машине одвезу на плац послодавца, чиме су учинили повреде радних обавеза из члана 179. тачка 2. Закона о раду, члана 50. став 1. тачка 1., 3. и 4. Правилника о раду предузећа и тачке 14. Уговора о раду, и то: неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних обавеза или наложених радних задатака, незаконито располагање средствима послодавца; неодговорно и нецелисходно коришћење средстава рада, злоупотреба положаја и прекорачење овлашћења, које представљају разлоге за отказ уговора о раду. Решењем број .../... од 22.08.2014. године извршена је допуна решења од 08.07.2014. године, тако што су поред уговора о раду отказани и сви његови анекси. Тужиоцима су достављена упозорења од 23.06.2014. године на која су се они изјаснили писаним изјашњењем од 23.06.2014. године, а прибављено је и мишљење синдиката. Поводом догађаја описаног у решењима о отказу против тужилаца је вођен и кривични поступак који је правноснажно окончан пресудом којом су тужиоци ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело злоупотребе положаја одговорног лица. Из исказа саслушаних сведока ВВ, ГГ и ДД, утврђено је да су тужиоци дана 21.06.2014. године добили налог од непосредног претпостављеног руководиоца техничког сектора ВВ да по авансном рачуну изврше радове у трајању од сат времена у периоду између 08,00 и 10,00 часова, те да за наставак радова нису добили, нити тражили сагласност од непосредног претпостављеног који их је упутио на конкретан задатак, а и из Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места предузећа од 05.01.2012. године утврђено је да руководилац техничког сектора врши распоред радника на послу и врши контролу радника, као и да се стара о правилном извршавању уговорених

радова предузећа, те је утврђено и да је искључиво ВВ била овлашћена да као руководилац техничког сектора тужиоцима изда одобрење за наставак радова.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбене захтеве тужилаца за поништај оспорених решења о отказу уговора о раду. Оценили су да су тужиоци учинили повреде радних обавеза које су им отказним решењима стављене на терет, те да су својом кривицом поступали супротно издатом радном налогу и без овлашћења и одобрења продужили са радом након предвиђеног времена у коме је посао требало обавити, чиме су учинили повреду радне обавезе утврђену одредбом тачке 14. уговора о раду, односно одредбом члана 50. Правилника о раду туженог, због чега су испуњени услови за отказ уговора о раду из члана 179. тачка 2) Закона о раду. Посебно другостепени суд истиче да нису од утицаја наводи тужилаца да су усмено одобрење за наставак радова добили од ДД као инжењера градилишта, с обзиром да је током поступка утврђено да је овлашћена да као руководилац техничког сектора тужиоцима изда одобрење за наставак радова искључиво била ВВ.

Изложено правно становиште нижестепених судова прихвата и Врховни касациони суд, налазећи да су код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови, правилном применом материјалног права извели закључак да је тужбени захтев тужилаца неоснован.

Наиме, одредбом члана 179. тачка 2) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 32/13), прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Правилником о раду туженог у одредби члана 50. прописано је да запосленом престаје радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца ако својом кривицом учини, између осталих, и неке од следећих повреда радних обавеза: неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности, незаконито располагање средствима послодавца, неодговорно и нецелисходно коришћење средстава рада, злоупотреба положаја и прекорачење датог овлашћења. Наведене повреде радних обавеза прописане су и уговорима о раду тужилаца.

У конкретном случају, описаном радњом која је тужиоцима оспореним решењима стављена на терет, тужиоци су поступили супротно својој обавези прописаној уговором о раду и супротно одредбама Закона о раду и Правилника о раду туженог, те су неблаговремено, несавесно односно немарно извршавали радне обавезе и наложене радне задатке, незаконито су располагали средствима послодавца, односно неодговорно и нецелисходно користили средства рада, па су правилно нижестепени судови оценили да су испуњени услови за отказни разлог у смислу члана 179. тачка 2) Закона о раду. Скривљена повреда радне обавезе и радне дисциплине јесу оправдани разлози за отказ уговора о раду запосленом од стране послодавца.

Неосновани су наводи ревизије да су нижестепени судови погрешно применили материјално право. Описано понашање тужилаца, и по оцени Врховног касационог суда, представља скривљене повреде радних обавеза, утврђених општим актом односно уговором о раду, које су им оспореним решењима стављене на терет, односно основ за

примену отказног разлога, па су правилно нижестепени судови закључили да су испуњени законом и уговором прописани услови за отказ уговора о раду тужилаца, што оспорено решење о отказу чини законитим, а захтев за поништај решења о отказу уговора о раду неоснованим.

Ревидент понавља наводе који су истицани у жалби, а које је другостепени суд правилно оценио, те се ревизијским наводима указује на погрешно утврђено чињенично стање, као и на селективну оцену изведених доказа која се такође тиче правилности утврђеног чињеничног стања, па их овај суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу свега изложеног, Врховни касациони суд је применом процесних овлашћења из члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић